

Nr 92.

Av herr Eriksson, Einar, *angående skatteavdragen för representation.*

Det torde vara allmänt känt att en skärpning av skattetrycket framkallar en lust hos den beskattade att söka undandraga så mycket som möjligt från beskattning. På grund av den skärpta bolagsskatten kommer därför sannolikt de större företagen att söka alla vägar för att bokföringsmässigt hålla sina vinster nere. Redan nu torde stora belopp undanhållas från beskattning, ett förhållande som i sin tur måste öka kraven på en effektivisering och ytterligare utbyggnad av taxeringsrevisionen.

På ett område äro förhållandena sådana, att särskild uppmärksamhet borde ägnas desamma, nämligen skatteavdragen för representation. I ett läge, där man av statsfinansiella skäl tvingas att öka skatterna på s. k. umbärliga varor, är det förvånande att frågan om generell skatt på representation icke upptagits. Det är visserligen svårt att säga, hur stora skatteinkomsterna skulle bli, om all representation beskattades. Men de ökade intäkterna för statskassan skulle sannolikt komma att uppgå till förhållandevis stora miljonbelopp. Dessutom skulle man slippa en mängd skatteprocesser, som förorsakas av bristande klarhet i gällande bestämmelser. Enligt uppgift handlägges i kammarrätten ett stort antal besvärsmål angående representationsavdrag, processer som kräva både arbetskraft, tid och pengar.

Enligt nu gällande bestämmelser tillåtes nämligen avdrag för »nödvändiga utgifter för inkomsternas förvärvande och bibehållande». Det är självklart, att det med en sådan bestämmelses ordalydelse i stort sett blir en omdömesfråga för taxeringsmyndigheterna om representationsavdrag skall tillåtas. I många fall torde det i praktiken vara helt enkelt omöjligt för skattemyndigheterna att kunna avgöra, i vad mån avdraget är berättigat eller ej. Ett visst godtycke måste därför bli följden, varom nämnda processer vittna.

Av vad som anförts torde framgå önskvärdheten av att klarare bestämmelser måtte komma till stånd, när det gäller avdragsrätten för representation. Principiellt borde representationen kunna jämföras med gåva — alltså ej avdragsgill omkostnad för företagen.

I samband med behandlingen av nämnda skattefråga bör även bestämmelserna om avdragsrätten för dagtraktamenten upptagas till prövning. Dagtraktamenten, som utgå för täckande av med inkomstens förvärvande

ökade omkostnader, böra självfallet vara avdragsgilla. Men avdragsrätten böra dock maximeras så att icke, i den händelse skatt på representation införes, företagen överföra representationskostnaderna på högt tilltagna dagtraktamenten.

Under åberopande av vad ovan anförts tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning och förslag rörande frågan om generell skatt på representation samt förslag till bestämmelser om maximering av avdrag för dagtraktamenten.

Stockholm i januari 1948.

Einar Eriksson.
